

2) Θηλ. ἐπιρρηματ., ἀπομεμονωμένως, ἐγκαταλελειμμένως Κρήτ. (Σέλιν.): *Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ μὴν αἶγα. Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ 'να σύρμα (οἶονεῖ ἀπερριμμένον).*

ἀπολυταριστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπολυταριστὰ Πελοπν. (Μάν.) ἀμπουλυταριστὰ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπολυταριστός.

Διὰ βολῆς τοῦ ἀπολυταρῆος μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ πλαγίως ἐνθ' ἄν.: *Τῇ βάρεσε ἀπολυταριστὰ τῇ γίδα καὶ τῆς ἔσπασε τὸ πόδι Μάν. Συνών. ἀπολυτὰ 2.*

ἀπολυταρραβδὰ ἡ, Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπολυτάρει καὶ ραβδὰ ἀντὶ ἀπολυταρραβδὰ ἢ ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀπολυταρὰ καὶ ραβδὰ.

Βολὴ ἀπολυταρῆος ἢ ἄλλης ράβδου μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ: *Ὅθεν ἤφενγεν ἡ αἶγα τὸ ἤπαιξε μετ' ἐν βέρογα δὸν μὴν ἀπολυταρραβδὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολυταρὰ 1.*

ἀπολυτάρω ἀμάρτ. ἀπολυτέρω Κύνθηρ. ἀβολυτάρω Κύνθηρ. ἀμολυτάρω Κύνθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρω.

1) Βάλλω, ρίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἐκσφενδονίζω. Συνών. ἀπολυταρίζω 2. 2) Ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρων: *Ἡ κοκὸνα ἢ Ἀτζολέιτα ἔχασε τὸ δετειό τη καὶ ὄγιος τὸν εὐρῆκε καὶ ἀρέπεται νὰ τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποδοστιά, ὡς τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποπίσω τη.*

ἀπολυτένιος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὑφάσματος ἀπολυτοῦ: *Ἀπολυτένιο δουκάμισο - φουστάνι κττ. Ἀπολυτένιο βράκα.*

ἀπολυτήριον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτήριο κοιν. ἀμολυτήριο Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήριον.

Ἐγγραφὸν ἀποδεικτικὸν ἀπολύσεως ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ σχολείου: *Ἐχει ὁ δεῖνα ἀπολυτήριο δημοτικοῦ σχολείου - γυμνασίου. Πῆρε τ' ἀπολυτήριό του ἀπὸ τὸ στρατό κοιν. Δὲν πῆρε 'κόμα τὸ παιδί μου τὸ ἀμολυτήριο νὰ τὸ στείλω 'ς τὴ δουλειὰ Λακων.*

ἀπολυτής ὁ, ἀμάρτ. ἀμολυτής Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ.

Ἐργάτης τῶν ἰχθυοτροφείων ἔχων ἔργον νὰ λύῃ τὰς καλαμωτάς.

ἀπολυτιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουλ'τιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς καταλ. -ιὰ.

1) Ἐλευθερία, χειραφεσία Θράκ. (Ἀδριανούπ.): *Τί τόσο καράρ' ἀπουλ'τιὰ τὸ 'χ'ς δονμένον τοῦ γ'ζάνι σ'; (διατί τόσο μεγάλην ἐλευθερίαν δίδεις εἰς τὸ παιδί σου;)*

2) Ἀφθονία, πλησμονὴ Λεξ. Δημητρ.: *Ἀπὸ σταφύλια φρέτος εἶν' ἀπολυτιὰ.*

ἀπολυτίκιον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτίκιο κοιν. ἀπολυτίκι πολλὰ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπολυτίκιον. Περὶ τῆς λέξεως ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 64 κέξ.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ εἰς μνήμην ἁγίου ἢ ἑορτῆς εἰδικῶς μὲν κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ τοῦ ὁρθρου ψαλλόμενον τροπάριον, κατ' ἐπέκτασιν δὲ

καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις: *Ψάλλον τ' ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Νικολάου - τῆς Ὑπαπαντῆς - τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ κττ.*

ἀπόλυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόλ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀμόλυτος Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός τοῦ ἀρκτικοῦ α θεωρηθέντος διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ὡς στερητικοῦ. Ἰδ. ἀστερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀπολελυμένος, δεμένος, περιωρισμένος ἐνθ' ἄν.: *Γίδα - προβάτα ἀμόλυτη Εὐβ. 2) Συνήθως ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ., ὁ ἐν ᾧ ἀπαγορεύεται ἡ ἐλευθέρω βοσκή, ἀπηγορευμένος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀμπέλι εἶν' ἀκόμ' ἀπόλ'τα Καλοσκοπ. Τ' ἀμπέλι - τὸ χωράφι τὸ 'χον 'κόμη ἀμόλυτα Αὐλωνάρι.*

ἀπολυτός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπολ'τός Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀπουλ'τός Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ. Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ.ά. 'πολυτός Βιθυν. 'πουλ'τός Μακεδ. (Κοζ.) ἀμολυτός Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Τριφυλ.) 'πελυτός Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπαλυτός Ἰκαρ. ἀπολυτὲ Τσακων. 'πόλυτος Κύπρ. ἀμολυτός Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Καλόξ.) Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ.) Σύμ. κ.ά. — Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 104 ἀμολυτός Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμουλ'τός Σάμ. 'μολυτός Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κῶς Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπολυτός. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1428 (ἐκδ. JSchmitt) «ἡ χώρα ἢ λαμπρότερη 'ς τὸν κάμπον τοῦ Μορέως | ὡς χώρα γὰρ ἀπολυτὴ κείνεται εἰς τὸν κάμπον, | οὔτε πύργους οὔτε τειχεῖα ἔχει καὶ ὅλως 'ς αὐτὴν». Ὁ προπαροξύτονος τύπ. 'πόλυτος κατὰ διάσωσιν τοῦ μεταγν. ἀπόλυτος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐπὶ βοσκημάτων καὶ ἄλλων ζώων, ὁ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ δεμένος, ὁ ἐλευθέρως νὰ περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σύνθηθ.: *Ὁ σκύλλος εἶναι ἀπολυτός. Τ' ἄφησε ἀπολυτὸ τὸ γαϊδούρι. Βόσκουν ἀπολυτὰ τὰ ζῶα μέσ' 'ς τὸ χωράφι. Ἀπολυτοὶ 'ν' οἱ χοῖροι σύνθηθ. || Παροιμ. Γάιδαρος ἀμολυτός κύρις καὶ νοικοκύρις (ὅτι ὁ ἀναιδὴς ἀφινόμενος ἐλευθέρως ἐκτρέπεται εἰς πᾶσαν ἀναισχυντίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος εἰς τὰ δεσμά, ὁ μὴ ὁπωσδήποτε ἐστερημένος τῆς ἐλευθερίας του πολλὰχ.: *Φυλακὴ ποῦ τὴν ἤκαμα, ὅλη μέρα μ' εἶχαν ἀπολυτὸ κ' ἐπάαινα ὅπον 'θλα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐφεραν κάμμιὰ δεκαρὶὰ χροεφειλέτες ἄλλους ἀμολυτοὺς καὶ ἄλλους ληταρισμένους Μποῆμ ἐνθ' ἄν. γ) Ὁ μὴ μετ' ἄλλου συνεχόμενος, χωρισμένος Χίος: *Σῦκα ἀπολυτὰ (τὰ καθ' ἐν εὐθετούμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς παστελλαριές).* 2) Ὁ εἰς μῆκος ἐκτεινόμενος, ἀπλωμένος πολλὰχ.: *Δέσε τὴν κατοῖκα μετ' ὁ σκοινὶ ἀμολυτὸ Μάν. Νὰ εἶναι ἡ τριχὰ ἀμολυτὴ αὐτόθ.***

3) Ὁ μὴ πυκνὸς τὴν σύστασιν, ὁ ὑδαρῆς Κῶς Μακεδ. (Βλάστ.) Ρόδ.: *Τὸ ζυμάρι εἶναι 'μολυτό, ρίξε ἀλεύρι νὰ σφίξῃ Ρόδ. Ἀπουλ'τὸ εἶναι τοῦ γλυκοῦ Βλάστ. Συνών. ἄδετος 4, ἀναδωπός 2, ἀναλυτός 4, νεροσυλλός.*

4) Ὁ ὑφαινόμενος κατὰ τρόπον ὥστε δι' ἐκάστης θύρας τοῦ κτενίου νὰ διέρχεται ἐν μόνον νῆμα στήμονος, ἐπὶ παννίου Ἰκαρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ.): *Παννὶ ἀπολυτὸ μετ' ὁ σαῖτα Λακεδ. Ὑφαίνω ἀπολυτὸ τὸ παννὶ Βούρβουρ. Τ' ἀπολυτό, τὸ μονόκλωνο παννὶ Μέγαρ.*

5) Ἐπὶ τοῦ καιροῦ, θερμός πως, εὐκραῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἦταν γὰρ μέρα προυχτὲ κουκκαλουτή, τ'ν ἄλλ' τ'ν ἡμέρα ἦταν ἀπουλ'τή. Τ'ς ἀπουλ'τὲς μέρις μπουρεῖ καὶ κάθ' καὶ δ'λειὰ κἀνένας.* 6) Ἀνετός, ἐλευθέρως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Τὸ δαλδούμι αὐτὸ δὲν ἀφίνει τὸ κορμὶ ἀμολυτὸ Καλάβρυτ.* 7) Ὁ καθ' ὃν δὲν νηστεύει τις, ἐπὶ ὠρισμένων ἐβδομάδων, καθ' ὡς τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν δὲν τηρεῖται νηστεία, ἀλλὰ γίνεται κατάλυσις, οἶον



ἡ ἑβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τῆς Τυροφάγου κλπ. πολλαχ.: Τὴν ἀπολυτὴν ἑβδομάδα δὲ νηστεύουντε Πελοπν. (Κορινθ.). Ἡ πρώτη ἑβδομάδα τῆς Ἀποκρῆς εἶναι ἀμολυτὴ Μάν. 8) Ἐπὶ ἐρίων, κόμης κττ., ὁ μὴ συνεστραμμένος, ὁ μὴ οὖλος, εὐθύς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ μαλλάκια τ' εἶναι ἀπουλ'τὰ Αἰτωλ. Ἀντίθ. κατσαρός, σγουρός. 9) Ὁ ἀπεσταλμένος που Τσακων.

Β) Οὐς. 1) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἀπόλυσις Πελοπν. (Λακων.): Ὁ παππᾶς ἔκαμε ἀπολυτό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόλυσις 1. 2) Ἐξοδος ἐκ τῆς κυψέλης νεαροῦ ἔσμου μελισσῶν Κάρπ.: Ἐχει ἀπολυτὸν ἢ χροιά (εἶναι εὐετηρία πρὸς ἀπόλυσιν μελισσῶν). 3) Θηλ., κληματὶς τῆς ἀμπέλου εἴτε ὅλως ἀκλάδευτος καταλειπομένη εἴτε κλαδευομένη εἰς μῆκος, ὥστε νὰ φέρῃ περισσοτέρους ὀφθαλμούς χάριν μεγαλυτέρας καρποφορίας Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) κ. ἄ. Πβ. ΠΓεννάδ. 77 καὶ 98. 4) Θηλ., ἐλευθερία πρὸς βόσκησιν ἐν τοῖς ἀγροῖς κλπ. Σάμ. Συνών. ἀπολυσις 2, ἀπολυσιδῶνας 1. 5) Θηλ., ἡ ρωπτομένη κατὰ τινος ράβδος Κρήτ. Συνών. ἀπολυτάρη 1. 6) Θηλ., κτύπημα καταφερόμενον διὰ τῆς χειρὸς ἀπὸ ἀποστάσεως τινος Ἀθῆν.: Ἐκεῖ ποῦ στεκότανε τοῦ ῥθε μὴ ἀμολυτὴ τ' ἐτὰ μοῦτρα. Πιάστηκαν κι ἄρχισαν κατὰ ἀμολυτῆς! 7) Θηλ., πηγὴ ὕδατος Σύμ. 8) Οὐδ., εἶδος ὑφάσματος τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου ὑφάνσεως, καθ' ὃν δι' ἐκάστης θύρας τοῦ κτενίου διέρχεται ἐν μόνον νῆμα στήμονος Ἀμοργ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Κάρπ. Κύθηρ. Κύθν. Μακεδ. (Κοζ.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) Χίος κ. ἄ.: Μὴν ὑχρὰν ἀπολυτὸ θὰ βάλω νὰ φάνω ὄγρὸ σῶβρακα ποῦ ναι δυνατὰ καὶ βαστοῦσι Ἀπύρανθ. Ἀλλότες μὲ τ' ἀπολυτὸ κἀνασι δονκάμισα τῶν ἀδρῶς καὶ φουστάνια καὶ ἱλέκια δικά δῶνε αὐτόθι. Ἐφκεία ἀπουλ'τὸ σκ'τὶ γιὰ κάλτισις Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Χίου τοῦ 1693 «ἕτερα φουστάνια... τὸ ἓνα ἀπολυτό». Συνών. ἀπολυτοσκοῦτι, μονόκλωνο (ἰδ. μονόκλωνος), μονόθυρο (ἰδ. μονόθυρος), μονό (ἰδ. μονός), ἀντίθ. δίμιτο (ἰδ. δίμιτος). 9) Οὐδ. πληθ., ἐπὶ νομισμάτων, τὰ κέρματα Κρήτ. (Μονοφάτς): Δὲν ἔχω ἀπολυτά. Συνών. λειανὰ (ἰδ. λ. λειανός), λειανώματα (ἰδ. λ. λειανώμα), ψιλὰ (ἰδ. λ. ψιλός).

ἀπολυτοσκοῦτι τό, Λεξ. Πρω. ἀπουλ'τουσκοῦτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τοῦ οὐς. σκουτί.

Ὑφασμα ἀπολυτόν, οὐχὶ δίμιτον. Συνών. ἀπολυτό (ἰδ. ἀπολυτός Β 8).

ἀπολυτουδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός.

Ὀλίγον ἀπολυτὸν ὕφασμα: Μὴ ὑχρὰν ἀπολυτουδάκι θὰ βάλω, μὰ λιάκι, ἐτσὰ ἀπ' ἀδὶ ὡς ἀδὶ.

ἀπολυτούργια τά, Πελοπν. (Μάν.) ἀμολυτούργια Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός, παρ' ὃ καὶ ἀμολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦργια πληθ. τοῦ -οῦρι.

Ἐλλειψις ἐπιτηρήσεως, ἐλευθερία: Λεῖπει τ' ἀφεδικότους κ' ἔχουντε ἀμολυτούργια.

ἀπολυτοχέρης ὁ, Κρήτ. πολυτοχέρης Εὐβ. ἀμολυτοχέρης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

Ἐλευθέριος, γενναιόδωρος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλοχέρης 1.

ἀπολυτόχτενο τό, ἀμάρι. ἀπουλ'τόχτινον Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τῶν οὐς. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός καὶ χτένι.

Τὸ χτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνεται παννὶ λεγόμενον ἀπολυτό.

ἀπολύω λόγ. σύνθη. καὶ δημῶδ. Κάρπ. Πόντ. (Ὁφ.) ἀπολύου Τσακων. ἀπολύγω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ.) ἀπολύω πολλαχ. ἀπουλύω Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) πολυῶ Κάρπ. Κύπρ. Τήλ. πελύω Θράκ. (Γέν. Σκοπ.) ἀπολύω Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Σουδεν.) Πόντ. (Νικόπ. Σάντ.) Ρόδ. Σίφν. πολῶ Καπ. (Φάρας.) Κύπρ. ἀπουλύω Θεσσ. (Ζαγορ.) Κυδων. Σάμ. ἀπολάω Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ. Οἶν. Φεν.) Στερελλ. (Ἀγρίν.) κ. ἄ. ἀπολάου Πελοπν. (Κόκκ. Παπούλ. Χατζ.) ἀπουλάου Ἡπ. (Ἀρτ. Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἶν.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ. ἄ. πολάω Μέγαρ. πολάου Εὐβ. (Κονίστρ.) πουλάου Εὐβ. (Στρώπον.) πελάω Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Εὐβ. (Κάρυστ.) πελάου Εὐβ. (Κύμ. Πλατανιστ.) ἀπελύω Κέρκ. ἀπιλύω Μακεδ. πελύω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύπρ. ἀπου Τσακων. ἀπουλύω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν. κ. ἄ.) Θεσσ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καστορ. Κολινδρ. Σέρρ. Σιάτ. Σισάν. Σοχ. Χαλκιδ.) κ. ἄ. ἀπουλνάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ. Γκιουβ. Σίτοβ.) κ. ἄ. πελῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀμπολάω Πελοπν. (Σπάρτ.) ἀδολλάω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀμπολάου Πελοπν. (Κόκκ. Παπούλ. Χατζ.) ἀδολλάω Πελοπν. (Λεβέτσ.) μπελύω Ἀπουλ. ἐμπελύω Ἀπουλ. ἀμολῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἀμολῶ Σάμ. ἀμολοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμολάω πολλαχ. ἀμολάου Πελοπν. (Λεντεκ. Μεσσ. Χατζ.) ἀμολάου Σάμ. μολῶ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Σίφν. μολάου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) ἀπολύγω Κάρπ. πολύνω Ἰων. (Σμύρν.) ἀπολένω Ἡπ. ἀπολέκω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπελέκω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀφολέκω Πόντ. Ἀόρ. ἀπόλυσα κοιν. ἀπόλ'σα βόρ. ἰδιώμ. ἀπόλυκα Ἀθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.) Θεσσ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κάρπ. Κύζ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Δεσπότη. Καλόχ. Καστορ. Καταφύγ. Λούζιαν.) Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεντεκ. Μαζαίικ. Μάν. Οἶν. Σουδεν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Τσακων. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 79 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,136 ἀπόλ'κα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βογατσ. Σισάν. Δεσπότη. Χάσ.) πέλ'κα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀμπόλυκα Πελοπν. (Μάν.) ἀπολύκα Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.) ἐπόλυκα Κάρπ. ἐπέλεκα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) μόλυκα Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολύω. Οἱ κατὰ τὰ συνηρημένα τύπ. εἰς -ῶ (καὶ -οῦ) καὶ οἱ εἰς -άω (καὶ -άου) ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπέλυσα (ἀπόλυσα) κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἐτίμησης -τιμῶ καὶ τιμάω. Τὸ ἀπολύω καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀποῦ κατὰ περαιτέρω συναίρεσιν διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ. Τὸ εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν συλλαβὴν -πε- ἀντὶ -πο- τύπ. ἐκ τῶν ἠϋξημένων χρόνων ἀπέλυα - ἀπέλυσα, καθὰ πετυχαίνω, πεθυμῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,30. Οἱ ἔχοντες τὸν φθόγγον μ ἀντὶ τοῦ π τύπ. προήλθον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀμολλάω. Οἱ ἔχοντες τὸ ν πρὸ τῆς καταλήξεως τύποι ἀπολύνω κλπ. ἐσχηματίσθησαν καθὰ τὸ καλύνω ἀντὶ καλῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,292 κξξ. Τὸ ἀπολέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόλυκα - ἀπόλεκα, καθὰ ἀποθέκω ἐκ τοῦ ἀπέθηκα κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἀν. 1,279 καὶ ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ.